SF-EF-LM

11.12.11.78.

Formandens oplæg til Socialistisk Folkepartis ekstraordinære landsmøde

(1) Dette landsmøde åbnes i en særlig situation. Socialdemokratiet har indgået et åbent og utilsløret regeringssamarbejde med arbejdsgiverforeningens foretrukne parti, Venstre. Derfor er det blevet stedse vanskeligere for fagbevægelsen at spille S-ledelsens spil; den øjeblikkelige krise i overenskomstforhandlingerne vidner herom. - Den økonomisk-politiske krise fører til skærpet klassekamp og et voksende behov for de kræfter, der siger nej til krisepolitik slet og ret på kapitalens betingelser; som går ind for reformer der ændrer ved systemet; men som dog også er realistiske når det drejer sig om løsning af de umiddelbare problemer for arbejderklassen.

(2) SF er udtryk for disse kræfter. Det betyder også, at vi bygger på marxismen og på arbejderklassen. Netop derfor sagde og siger vi også nej til dansk medlemsskab af EF.

(3) Fordi vi er et marxistisk parti, udspringer dette vort nej af to konkrete grundsynspunkter:

a) Vi deltager i klassekampen dér, hvor vi er, i Danmark. Det er her, vi skal bekæmpe kapitalismen og bane vej for et socialistisk gennembrud.

(b) Vi er også internationalister. Vi er en selvstændig af arbejderbevægelsen, som er international. Danmark er så at sige vort "frontafsnit" i den internationale kamp mod udbytning og undertrykkelse.

Begge synspunkter er overordnede. Vi kæmper for arbejderklassens sejr i Danmark som et led i den samlede internationale kamp for at afskaffe kapitalens og andre undertrykkelsesmekanismers magt.

(3) Derfor er vi imod EF. EF-konstruktionen og EF-apparatet giver ringere kår for arbejderklassens kamp i Danmark - og for den sags skyld i en række andre lande. Både Romtraktaten og især EF-systemet som helhed stiller kapitalen langt gunstigere end arbejderklassen og betyder en styrkelse og konsolidering af kapitalens magt.

(5) Vi er derimod ikke imod EF, fordi vi tror, at Danmark eller den danske arbejderklasse - som jeg her opfatter bredt, som det store flertal af befolkningen i vort land — kan

klare sig isoleret i international sammenhæng. Vi vil samarbejde mellem staterne, men det skal være et samarbejde mellem frie og uafhængige stater. Der er en tæt

sammenhæng mellem national uafhængighed og demokrati, og det er nu engang demokratiet, der giver arbejderklassen de bedste muligheder for at udfolde sin kamp.

Men det siger siger sig selv, at vi må tilrettelægge vor kamp mod EF sådan, at den ikke kommer i strid med vore principper om international solidaritet.

(6) Et enkelt eksempel på denne problematik - og så stikker jeg med det samme hånden ind i ilden! Nogle mener, at hvis EF-Parlamentet fordømmer Pinochet eller Ian Smith, betyder det en udvidelse af EF-Parlamentets kompetence, og vi kan ikke være med. - Men en sådan fordømmelse vil i praksis ofte afhænge af nogle få stemmer, f. eks. vores! Hvad er så vigtigst: spørgsmålet om EF-Parlamentets kompetence eller at Pinochet eller Ian Smith fordømmes og isoleres internationalt, så de svækkes i deres kamp for at undertrykke folket? Jeg mener, at vor pligt til international solidaritet må veje tungest i sådanne sager.

(7) For at træde yderligere i spinaten, vil jeg tage et eksempel på den problematik, der hænger sammen med repræsentationen af den danske arbejderklasses umiddelbare interesser. Mod vores vilje og mod vores protester er visse beslutningsområder fra første færd blevet integreret i EF. Landbrugspolitikken er mest påfaldende. I realiteten fastsættes priserne på danske landbrugsvarer i EF, især ved forligene i Ministerrådet; her spiller EF-Parlamentet en rolle som en stærk pressionsgruppe. - Nogle mener, at det skal vi helt holde os udenfor, for vi anerkender ikke deres kompetence. Jamen, prøv at sige det til dem i butikken, når I skal købe købe smør, mælk eller kød: ”Vi anerkender ikke de priser, fordi de er fastsat af EF." I bliver sgu nødt til at betale alligevel! - Derfor tror jeg, det bliver svært at sige til danske arbejdere, at priserne på fødevarer vil SF ikke blande sig i, for de bliver fastsat i det sorteste helvede. - Måske kan vi slippe godt fra det et stykke tid, indtil visse andre folk sandsynliggør, at priserne ville være blevet lavere, hvis vi ikke havde været så bange for helvedesilden.

(8) Disse spørgsmål er dog kun af underordnet betydning i forhold til det afgørende: at gøre det klart, at hele denne integration strider imod arbejderklassens interesser. I den henseende har vi ingen sympati for "eurokommunismen", hvilket da også lyser klart ud af programforslaget, - som iøvrigt dermed bekræfter al hidtidig SF-praksis i EF-Parlamentet; vort samarbejde i den kommunistiske gruppe i EF-Parlamentet er et teknisk samarbejde, gang på gang stemmer vi forskelligt - det gælder iøvrigt alle tre partier i gruppen og denne forskellighed accepteres fuldt ud.

At vi på en række andre områder - i spørgsmål vedrørende arbejderpartiernes

uafhængighed, udarbejdelse af en demokratisk vej til socialismen og en virkeligt demokratisk model for socialismen osv - med sympati følger "eurokommunismens" udvikling, er en helt anden sag. I spørgsmålet om den såkaldte "europæiske integration" er vi ganske enkelt ikke enige.

Vi vil af al magt modsætte os yderligere overnational integration, og den integration, der er sket, skal vi arbejde på at få afviklet. Dette er den umiddelbare hovedopgave i vort EF-arbejde i almindelighed og vort EF-Parlamentsarbejde i særdeleshed. Folder vi fast på dette afgørende udgangspunkt, kan vi samle partiet om en offensiv politik.

(9) Derudover har vi to andre hovedopgaver, som helt svarer til vore overordnede mål. Den første er at bidrage til, at Danmark atter frigør sig fra EF, og den anden er at bekæmpe EF som storkapitalens internationale konstruktion. De to opgaver hænger sammen: hvis Danmark forlader EF, svækkes EF.

Men det er ikke tilstrækkeligt: vi må her og nu arbejde sammen med alle kritiske kræfter inden og udenfor EF-området - ikke om at "forbedre" EF indefra, for det kan ikke lade sig gøre på de afgørende og principielle punkter - men om at bekæmpe den overnationale integration.

(10) Dansk frigørelse fra EF kan forekomme utopisk. Ganske vist kan et folketingsflertal nårsomhelst melde Danmark ud, men det ser ud, som om der er langt til det flertal. I befolkningen er billedet derimod et helt andet: Talrige undersøgelser viser, at flertallet er skiftet afgørende siden d. 2. oktober 1972. Kan folketinget sidde disse undersøgelser overhørigt? Når folk alligevel skal stemme den 7. juni, vil det ikke koste meget ekstra at supplere EF-valget med en folkeafstemning om EF. Ifølge grundloven må det være en vejledende folkeafstemning, men turde man ignorere resultatet? Jeg tvivler på det. - Derfor foreslår vi, at der den 7. juni også holdes en sådan folkeafstemning om ja eller nej til EF.

Hvis EF-partierne tror på deres egne ord, vil de acceptere forslaget. Hvis de ikke vil, er det udtryk for, at de frygter udfaldet af en sådan folkeafstemning!

(11) Men lad os nu se, hvad de siger. Under alle omstændigheder vil udfaldet af det direkte valg blive studeret som EFs "popularitetskurve" i Danmark. Det er ikke helt rimeligt, for selv tilhængerpartierne vil gå til valg med mange kritiske bemærkninger om den ene eller anden side af EFs virke, bureaukratiet, den overdrevne

harmonisering osv. Både gennem denne kritik og ved at spille på de traditionelle partibindinger vil de lokke mange, der i hjertet er skeptiske, til at stemme på sig. Først bagefter vil de tage disse stemmer til indtægt for EF-medlemsskabet.
(12) Denne taktik kan vi næppe komme helt uden om. Men så bør EF-modstanderne tilrettelægge deres taktik sådan, at den så vidt muligt modvirker tilhængernes og kan samle flest mulige EF-modstandere og -skeptikere.
(13) Hvad betyder det? Ved sidste valg opnåede de egentlige modstanderpartier 12-13 pct. af stemmerne. Skal der manifesteres en virkelig modstand, må man langt, langt ud over denne kreds. Men vi ved også, at ved sidste valg var omkring halvdelen af FRPs vælgere, over halvdelen af SDs vælgere og mange af Vs og Kons.s vælgere imod medlemsskabet.
En virkelig bred manifestation betyder, at man har overbevist disse vælgere om, at der er mening i at stemme på modstanderlister.
(14) Derfor har SFs HB - både den forrige og den nuværende - stædigt fastholdt den linie, at (1) Folkebevægelsens kandidatliste kun skulle omfatte repræsentanter fra tilhænger- partier samt uafhængige personligheder, (2) hvert modstanderparti opstiller for sig, med sin egen profil, og (3) Folkebevægelsen og samtlige modstanderpartier indgår - uden forhåndsbetingelser - en valgalliance og samarbejder under valgkampen.

Dermed ville vælgere fra borgerlige partier og SDs højrefløj kunne stemme på Folkebevægelsens liste uden
risiko for, at netop deres stemme sendte en eller anden yderliggående socialist til EF-partlamentet,
og dermed ville de vælgere, som gerne så mere socialistiske modstandersynspunkter markeret, kunne stemme på et af de tre socialistiske modstanderpartier, - og endelig ville de liberale vælgere, der føler sig tiltrukket af Retsforbundets modstand, kunne stemme på Retsforbundet.

Denne model var udtryk for alt andet end partiegoisme fra vor side. Denne model ville tværtimod have gjort Folkebevægelsen til den mest attraktive og dominerende styrke blandt modstanderne.
(15) Nu står vi i en noget anden situation, fordi et af de 4 modstanderpartier ikke vil opstille selvstændigt, men kun på Folkebevægelsens liste. Jeg håber stadig, man vil omgøre denne beslutning; der er endnu tid. Men vil man ikke, kan vi selvfølgelig ikke

gøre noget ved det. Ethvert parti er suverænt. Og vort forslag om valgalliance står da ved magt, selvom modellen bliver "firestrenget".

I den forbindelse må jeg dog understrege, at princippet om partiernes suverænitet gælder hele vejen rundt. Det forekommer mig helt uacceptabelt, om Folkebevægelsen skal til at læse censur på modstanderpartiernes programmer. Det gælder også VS. Vi drømmer ikke om at blande os i, hvordan VS udformer sit valgprogram. Vi ved, at VS er imod EF, og det må være nok for valgalliancen. - Fra Folkebevægelsens side er det iøvrigt også antydet, at der måske kunne være problemer med SF. Vi anfægter ikke Folkebevægelsens ret til med flertal at beslutte, hvad der skal gøres. Men jeg advarer på det mest indtrængende mod denne kurs. SF fastlægger sit valgprogram uden ringeste hensyn til pression udefra, fra fjender eller -venner.

(16) I sit arbejde med valgprogrammet er HB gået ud fra det overordnede synspunkt, at det skulle et marxistisk og internationalistisk program, letlæseligt, overbevisende og brugbart for vort parti i valgkampen og vor repræsentation i EF-Parlamentet, - og at det måtte udformes sådan, at det taler til arbejderklassen i hele dens bredde, dvs. også til de hundredtusinder af modstandere der findes i SD.

Det sidste forekommer mig yderligere nødvendigt, som situationen nu har udviklet sig. På den ene side laver det
kriseramte socialdemokrati en hel masse - med kritik af EF, omstilling af visse såkaldte modstandere osv. - for at opfange modstander- og tvivlerstemmer. På den anden side har forkastelsen af den femstrengede model betydet, at der næppe er andre modstanderkræfter end SF, som udgør et reelt alternativ til SD i denne sag. Hvis det direkte valg skal være en stærk manifestation mod EF, må vi holde os dette i erindring, når vi gør valgprogrammet færdigt.

(17) Valget den 7. juni har stor betydning. Det skyldes ikke, at EF-Parlamentet er nogen afgørende faktor i EF-konstruktionen, for det er det ikke.

Men mange af de nye EF-parlamentarikere vil, netop under påberåbelse af at de "direkte" repræsenterer folket, kræve mere magt til EF-Parlamentet. De stærke kræfter, der går ind for en egentlig unionsdannelse, ophævelse af staternes vetoret osv. vil bruge denne pression fra EF-Parlamentet. Selvom det direkte valgte EF-Parlament ikke formelt får mere magt, er det en indgangsport til yderligere integration, et redskab for unions-tilhængerne.

Derfor må det indvælges flest mulige integrationsmodstandere i EF-Parlamentet. De vil især kunne komme fra England, Frankrig og Danmark. Vi afgår ikke valgets udfald i de andre lande. Men det er vor pligt — nationalt og internationalistisk - at påvirke udfaldet her i Danmark mest muligt til gavn for integrations-modstanden.

Netop derfor skal vi udforme vort valgprogram sådan, at det også taler til andre end de mest bevidste EF-modstandere, sådan at det ikke ignorerer de faktiske opgaver med hensyn til international solidaritet og den umiddelbare repræsentation af arbejderklassens interesser, - og sådan at kampen mod integration og unionsdannelse sættes i centrum både i valgkampen og i vort kommende virke, og sådan at det er klart, at vort overordnede mål er at frigøre Danmark fra EF-systemets lænker.

Disse hensyn lå HB på sinde, da den på et langvarigt møde udarbejdede sit forslag til valgprogram. Selvfølgelig kan disse hensyn tilgodeses endnu bedre, og mange af de indkomne ændringsforslag bidrager hertil, ligesom de fleste også vidner om en udtalt vilje til at nærme meninger mod hinanden, en vilje vi alle bør udvise under de forestå-
ende drøftelser, - idet det afgørende, konkrete mål er dette: den 7. juni 1979 at vinde en klar sejr for den demokratisk-socialistiske modstand mod EF, som SF er udtryk for, og dermed for EF-modstanden i almindelighed.

Man bør ikke glemme, at en sådan sejr også vil være et nederlag for dem, der med statsministeren i spidsen har kapituleret totalt overfor kapitalmagten, herhjemme og ude. Og et nederlag for disse kræfter vil - hvis vi gør vort arbejde rigtigt - være styrkelse af de kræfter, som vil, at arbejderbevægelsen skal slå ind på en linie, der bryder med den af kapitalmagten bestemte krisepolitik, dvs. en linie for en socialistisk politik.